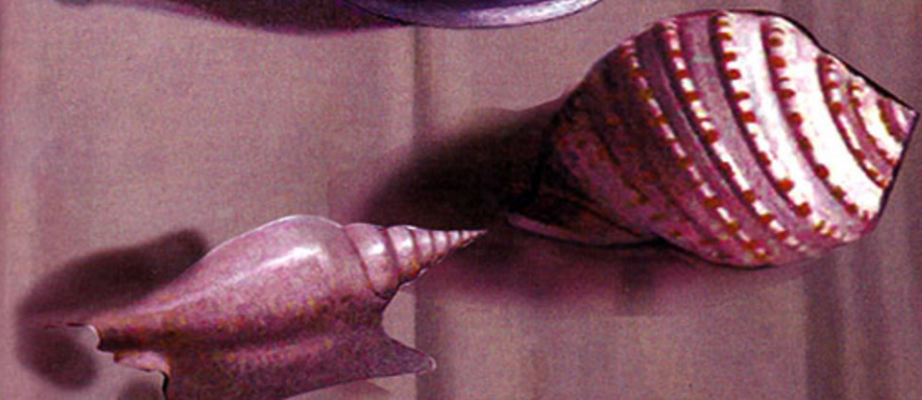

ပီချပ်းဝေ

အိုး မယ်ဝေး...ကြီးကျယ်စတန်မား

(ကမ်းရိုးတန်းဝတ္ထုတိုများ)

အမှာ စာ

၁၉၉၆ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ကျွန်မ အလုပ်မှ အနားယူသောအခါ ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုများကို တစိုက်မတ်မတ်ရေးဖြစ်လေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ‘လရောင်ကြောက်တဲ့ ငါး’ဝတ္ထုမှ အစပြု၍ ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုများ ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဝါးလက်၊ ဝါးတန်း၊ ငါးဖမ်းလှေ၊ ခုံးရှာ၊ ကမာငုပ်၊ ကျောက်ပုစွန်မွေးမြူ၊ ပင်လယ်ခူရှာဖွေ၊ ကဏန်းမြိုးထောင်ခြင်းစသော ပင်လယ်တံငါ ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ ပင်လယ်တံငါဝတ္ထုများ ရေးရင်းနှင့် ပင် (ပင်လယ်တံငါ မဟုတ်သော) ကမ်းရိုးတန်းနေ လူမှုဘဝကို ဖော်ညွှန်းသည့် ‘ပင်လယ်ဝတ္ထု’များ ဆက်ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။

ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ ကော့သောင်း၊ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းနေသူများ အားလုံး တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူများ မဟုတ်ကြပါ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မရေးသည့် ကျွန်းတောင်၊ သောင်၊ ကမ်းအဖွဲ့များ ထဲတွင် တံငါမဟုတ်သော ဘဝများ လည်း ပါလာသည်။ ။ မြိတ်မြို့နယ်အတွင်းမှာ ပင် ယခင်က မြိတ် အရှေ့မြို့နယ်သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသည့် ရွာတွေဖြစ်ပြီး မြိတ်အနောက်ဘက် မြို့နယ်သည် တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသော ရွာတွေများ ပါသည်။ ။ ဥယျာဉ်တစ်ပိုင်း တံငါ တစ်ပိုင်း ရွာတွေလည်း ရှိသည်။ ။ ယခုဆိုလျှင် မြိတ်အရှေ့မြို့နယ်သည် မြိတ်မြို့နယ်ဖြစ်၍ ၊ မြိတ် အနောက်မြို့နယ်သည် ကျွန်းစုမြို့နယ်

ယံဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။ ။

ကျွန်မက ခရီးများများ ထွက်သူဆိုတော့ မြို့ပြသာမက ကျေးလက် တောရွာတွေဆီပါ ရောက်သွားသည်။ ။ ဤတွင် မီးသွေးဖောင်းလုပ်ငန်း၊ ကျွန်းတောင်ဂယက်များ နောက်မှ ပုစွန်အအေး ခန်းအလုပ်ရုံများ ၊ ပင်လယ်ရေပေါ် ပေါလောပေါ်နေသည့် ကျောက်ငါးမွေးကန်များ ၊ တူရွင်းပြား ခရုရှာဖွေခြင်း၊ ကင်းနင်းခြင်း၊ ဂွထိုးခြင်း စသော လုပ်ငန်းများ နှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ။ လူစိမ်း၊ မြင်ကွင်းစိမ်း၊ ရနံ့စိမ်း တွေကြား ကျွန်မအတွက် မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ အဆန်းတကျယ်ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်မတို့ ဘက်ကနှင့် မတူညီသော ဓလေ့ထုံးစံ အမူအကျင့်၊ စရိုက်လက္ခဏာ၊ ဘာသာဘာဝတို့ ကို မြင်တွေ့ရလေလျှင် ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြတကြီး ဖြစ်ရ၏။

ကျွန်မ သူတို့ နှင့် စကားစမြည်ပြောဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မက သူတို့ ကို မေးခွန်းနည်းနည်းမေး၍ သူတို့ ပြောတာကို များများ နားထောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပထမတစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက် သူတို့ ကျွန်မ အပေါ် မယုံကြည်သေးပေ။ သူတို့ အကြည့်တွေက စိတ်မချတချ၊ သူတို့ လေသံတွေက တကြောင့် ကျ ကျ၊ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးပွန်းတီးလာမှ သူတို့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပွင့်ဟလာသည်။ ။ ၀၃နာ အစိုင်အခဲတွေ ထွက်ကျလာသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ ဆမ္မားဆက်မွန်က ‘လူသည် ပုံတိုပတ်စ ပြောတတ်သော သဘာဝ ရှိသည်။ ။ အစားအသောက်ကို ဝဝလင်လင် စားသောက်ပြီးနောက် ညအချိန်သို့ရောက်၍ မီးလင်းဂူထဲ မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်မိကြသည့် အခါ မုဆိုးသည် မိမိကြားခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက် တချို့ကို ပြန်၍ ပြော၏။ ထိုသို့ဖြင့် ဝတ္ထုတိုသည် မီးပုံ

ဘေးတွင် မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်သည် 'ဟု ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဆမ္မာဆက်မွန်သည် ကမ္ဘာအနှံ့ခရီးသွားသည့် ခရီးသည် ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် တောင်အမေရိက၊ တောင်ပင်လယ်၊ အရှေ့အလယ် ပိုင်း၊ ဥရောပ၊ အရှေ့ဖျား၊ အရှေ့တောင်အာရှ စသည့် နေရာများ စွာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ အရှေ့တိုင်းသို့ ရောက်သည့် အခါ လမ်းဘေးတွင် တမာကူ အိုးကိုရှေ့တွင် ချပြီး ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြနေသော ပုံပြောဆရာကို သူမြင်ဖူးခဲ့သည်။ ။ ဟောင်ကောင်နှင့် ရှန်ဟိုင်းလမ်းထောင့်တွင် ရှေးဟောင်းတရုတ်ဒဏ္ဍာရီများကို ပြောနေသော ပုံပြောဆရာကို သူမြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုပုံပြင်များ သည် ဝတ္ထုတို၏ မြစ်ဖျား၊ မလိခဖြစ်တန်ကောင်းသည် ဟု သူက ဆိုသည်။ ။

(ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို၏ ဝတ္ထုတိုရေးနည်း အတတ်ပညာစာအုပ်၊ ဆရာမြသန်းတင့် အမှာ စာမှ)

ယခုလည်း ကျွန်းတောင်သားတို့ သည် ကျွန်မကို ထိုနည်းဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ ပေးလေ၏။ ကျွန်မကား သူတို့ အကြောင်းကို သိရလေလေ၊ အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရလေလေပင်။ ကျွန်မသည် ထိုအံ့ဩဖွယ်ရာတို့ ကို လောဘတကြီး ကောက်ငင်မိ၏။ ဤဒေသမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အံ့ဩတကြီး တွေ့မြင်လိုက်လျှင် အမေကိုတ၍ ရေရွတ်လေ့ရှိသည့် အာလုတ်သံဖြင့်ပြောသော စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ ။ ထိုအာလုတ်သံမှာ 'အိုး... မယ်ဝေး... ကြီးကျယ်စဘန်မား 'ဟု အဓိပ္ပါယ်ရမည်ပင်။

ကျွန်မသည် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းတစ်ကျောသို့ သွားရောက်သည့် အခါတိုင်း မြင်ကွင်းစိမ်း တွေ့ကြား ထိုအံ့ဩဘနန်း ကိစ္စတွေနှင့် အကြိမ်ကြိမ်တွန်းတိုက်မိကာ မကြာခဏပင် အထပ်ပါ အာလုတ်စကားကို ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းမိ၏။ ယခု ကျွန်မတအံ့တဩဖြစ်မိသည့် ကိစ္စတချို့ကို စာဖ

တ် သူရှေ့မှောက်သို့ ပို့လိုက်ပါပြီ။

ကျွန်မနှင့် ထပ်တူခံစားရသည် ဆိုလျှင် လူမနီးသူမနီး ကျွန်းတောင်
သောင်ကမ်းတွေဆီ အရောက် ခရီးခြေဆန့်ရကျိုးနပ်သည် ဟု ယူဆပါ
သည် ။ ယခုဝတ္ထုတိုများကိုလည်း ကျွန်မအားနှင့် နိုင်သမျှ ကြိုးစားရေး
သားထားသည် များ ဖြစ်ပါသည် ။

တစ်နေ့ ‘မင်းရေးတဲ့ ဝတ္ထုတချို့ဟာ ဆောင်းပါးကို ရသထည့်ထား
သလို သူကအချက် အလက်တွေကဲနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထု
ရှည် ဘာဖြစ်ဖြစ် အနုပညာ ဖန်တီးမှုတ်တစ်ခုခုမှာ အူအင်္ဂါရပ်တွေရှိတ
ယ်၊ အသေးစိတ်လေ့လာ စာများများ ဖတ်၊ ကိုယ်ရေးမဲ့စာ ဘယ်ဘာသာ
ရပ်မဆို ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစား...’ပါလို့ ဆရာလူထု(
ဦး)စိန်ဝင်းက ဆုံးမဖူးပါသည် ။

ဂရုတစိုက် ဆိုဆုံးမတာ၊ လမ်းညွှန်တာ၊ မသိတာလေးတွေကို ပြုပြင်
ပေးတာ ဆရာလူထု(ဦး) စိန်ဝင်း အပါအဝင် စာဖတ်သူအားလုံးကို လေး
စားရပါသည် ။ ပြောဆိုဆုံးမထောက်ပြကြ သည် များကိုလည်း
ရိုသေစွာ လိုက်နာပြုပြင်ရင်း ကျွန်မကို ဖေးမကူညီသူများအားလည်း
ကျေးဇူး တင်ပါသည် ။ ကျွန်မကြိုးစားပါသည် ။ အားထုတ်မှုနှင့် ကျွန်မ
အနုပညာတိုးတက်လာလျှင် ပြုပြင် ပေးကြသူများ ရဲ့
ကျေးဇူးကြီးမားမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ ညံ့နေသေးလျှင်
ကျွန်မဆက်ကြိုးစားရပါဦး မည်ဟု နားလည်ခံယူပါသည် ။

**စာဖတ်သူများကို လေးစားစွာ....
မိချမ်းဝေ**

ငွေသုံးကျပ်စိုက်ဖွဲ့

ငွေယံဦးကမ်းရိုက်ပုံသံ

နေ့တစ်နေ့၏ အလုပ်ချိန်ကို နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သော အလုပ်ဆင်း အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံက ကျွန်တော်တို့ ထံ လွတ်လပ်မှုများကို သယ်ဆောင် လာလေသည်။ ။ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွယ်နယ်မှုများက လုပ်ငန်းခွင်မှ ထွက်ခွာရန် ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ တွန်း အားပေးသည်။ ။ စက်ရုံထဲမှ အလုပ်သမားနှစ်ရာကျော်တို့ ပြန့်ကျဲအန်ကျလာချိန် ပုစွန်အအေးခန်း တည်ရာ တိမ်လှိုင်းပြာကျွန်းက လေးပေါ်မှာ တော့ အလင်းဖျော့ လက်ကျန်တွေ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ ကျန်ဆဲပါ။

အအေးခန်း အပြင်ဘက်ရောက်တော့ အလုပ်သမားတွေ အတော်လှမ်းလှမ်းက ခရေ၊ နှင်းဆီ၊ စံပယ်အဆောင်ဆီ သွားကြသည့်အခါ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်းရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက် ယွန်းယွန်း ကလေးက ကျောက်ကျွန်းဆွယ်တွေရှိရာ သောင်ပြင်သာ ဘက်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ။ တကယ်တော့ တိမ်လှိုင်းပြာ ကျွန်းကလေးရဲ့ ထိပ်မှာ အော်ကွေ့ကလေးပါသည့် ကမ်းခြေသောင်ထွတ်တွေက ပစောက်ပုံကွေ့ဝိုက်ကာ တစ်မျိုးလေး ကဗျာဆန်နေသည် ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်နေမိသည်။ ။ သည်ပင်လယ်ပြင်မှာ က ထိုကဲ့သို့ အော်ကွေ့ကလေးတွေနှင့် ကျွန်းတွေအများကြီး။ ပြင်ထပ်အော်၊ ရေပြည့်အော်၊ ပန်းလုံးအော်၊ ထိုကျွန်းတွေအားလုံး ပစောက်ပုံအော်ကွေ့ကလေးတွေနှင့် သီးခြား ဂုဏ်ရည်ရှိကြသည်။ ။ ကျွန်တော်ချစ်သော ကမ်းခြေသောင်ထွတ်သည် ထိုအော်ကွေ့၏ ထိပ်မှာ ရှိသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ဘက် ကွေ့ဝိုက်ချွန်ထွက်နေရာ တိမ်လှိုင်းပြာကျွန်း

ကလေးရှေ့မှ မြင်ကွင်းကို ပိုမိုနီးကပ် စွာမြင်ရသည် ဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရှိ ပေသည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကား ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်မိုးသောက် မြင်တွေ့နေရ သော်လည်း မည်သည့်အခါမှ အမြင်မရိုးနိုင်သည့် ငှက်သိုက်တောင်မြင် ကွင်းများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ပင်လယ်ရေပြင်ထက်မှ ထီးထီး ပေါ်ထွတ်နေ သော ကျောက်တောင်ငှက်သိုက် ကျွန်းလေးကျွန်း၊ အဖိုးတန်ငှက်သိုက်များကို အန်ထုတ် ပေးသည့် ဇီဝဖိုးငှက်ကလေးတို့ ခို နားမှီတွယ်ရာ ထိုငှက်သိုက်ကျွန်းလေးကျွန်းသည် ကျွန်တော်တို့ ၏ စိတ် အပန်းဖြေရာ မျှော်လင့်ခြင်းရောင်ခြည်တို့ ကွန့်မြူးရာ စိတ်ကူးငွေမှ င် တို့ ကြဲပက်ရာ၊ စိတ်ကူးပူ ပေါင်းတို့ ချိတ်ဆွဲရာ နေရာဌာနကြီး ဖြစ် တော့၏။

ကျွန်တော်ချစ်သော ကမ်းခြေသောင်ထွတ်မှာ လဲလျောင်းနေသည့် ကျောက်ဆွယ်တန်းတွေ အပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ထိုငှက်သိုက်ကျွန်းမြင်ကွင်း ကို ငေးမောတွေးတောသည့် ဓလေ့၌ ကျွန်တော်ပျော် မွေ့နေသည် မှာ တိမ်လှိုင်းပြာ၊ ပုစွန်အအေးခန်းတွင် အလုပ်စဝင်စဉ်ကတည်းကပင်။ ငှ က်သိုက်ကျွန်း လေးကျွန်းသည် သုံးကျွန်းမှာ ခပ်စုစု၊ တစ်ကျွန်းမှာ အန ညးငယ်ကွဲထွက်နေပြီး ဟိုဘက်သည် ဘက် တိုးလျှိုပေါက်နေသည့် ‘ဂ လက်’လမ်းကြောင်းပေါ်နေသည်။ ။ ‘ဂလက်’ ဆိုသည် မှာ လည်း ဤဒေ သ မှ အခေါ်ဝေါ် တစ်ရပ်ပင်။ ကျွန်းဖြစ်စေ၊ တောင်ဖြစ်စေ၊ ဟိုဘက်သ ည် ဘက် တိုးလျှိုပေါက် ဖြတ်သန်းနိုင်သည့်လမ်းကြောင်းသည် ဂလက် ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ထိုဂလက်လမ်းကြောင်းမှ ငှက်သိုက်ကျွန်း၊ ဟိုဘက် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို စောင့်ကြည့်ရင်ခုန်ရသည့်အပေါ် အရသာတွေ့လှ၏

။ ထိုပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်လျက် ကော့သောင်းမှ
ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့သို့ မောင်းနှင်သွားသော လှေ၊ သင်္ဘောများ အမြဲ
နံရပ်ပြေးယာဉ်များကို ဂလက်လမ်းကြောင်းမှ တွေ့ရှိရသည့်အခါ ဖြစ်
ပေါ်လာသော စိတ်ဓာတ်အင်အားဖြင့် ပုစွန်အအေးခန်း တွင် ရင်ဆိုင်နေ
ရသော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု၊ အထီးကျန်မှု၊ စိတ်ဖိစီးမှုဝေဒနာများကို ကု
စားနေခဲ့သည် မှာ အချိန်ကာလ အတန်ကြာခဲ့လေပြီ။

ဂလက်လမ်းကြောင်းမှာ ရေယာဉ်တစ်စီးဖြတ်သန်းတိုင်း ကျွန်တော့်
စိတ်တွေ အိမ်ပြန်ပါသွား ခဲ့သည် ။ ‘အိမ်’ ဆိုသည့် နွေးထွေးပျော်ရွှင်ဖွယ်
၊ မိသားစုကလေးနှင့် မကွဲမကွာနေရန် ဘာလို့ များ ကျွန်တော့်မှာ ဇာ
တာမပါခဲ့ရပါလိမ့်။ တစ်သက်လုံး မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးလာသည့် ဖခင်
ကြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာခြင်းနှင့် ညီနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်နက် တက္က
သိုလ်တက်မည့်ကိစ္စသည် ဘွဲ့ရပြီးစ ကျွန်တော့်ကို တိမ်လှိုင်းပြာကျွန်းမှ
အအေးခန်းထဲ ပစ်သွင်း လိုက်သည့်ကိစ္စပဲ ဖြစ်သည် ။

စဉ်းစားရန် ရွေးချယ်ရန် ငြင်းပယ်ရန် အခွင့်အရေးမရှိ၊ အခုဆို အ
လုပ်ဝင်ခဲ့သည် မှာ ဖဲလ ချဉ်းနေလေပြီ။ ကျွန်တော် ကျွန်းမှာ မပျော်
သေး။ အိမ်လွမ်းစိတ်တို့ လွမ်းခြုံစိုးမိုးဆဲ၊ အထူးသဖြင့် အစားအသောက်
ရှားပါးချို့တဲ့မှုကို သည်းမခံနိုင်ဆုံးပင်။ ကျွန်တော်က
ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းပြီး ပင်လယ်ငါးပုစွန်တို့
အပေါ်စားသောက်ရန် နှစ်ခြိုက်မှုမရှိခြင်းက ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက်
ကြီးစွာသော လွှဲချော်မှုပင် ဖြစ်သည် ။ မြို့မှာ နေစဉ် ထိုကိစ္စက ရေးကြီး
ခွင်ကျယ်မဟုတ်ပေမဲ့ ပင်လယ်ကျွန်းတောင်မှာ တော့ ကျွန်တော်ခံတွင်း
တွေ့သော သစ်ဦးသီးနှံတို့ မရှိ၊ ပင်လယ်တွင်းမှ ငါး၊ ပုစွန်တို့ သာ လှိုင်
လှိုင်ပေါနေတော့ရာ ထိုအစားဆင်းရဲမှုက ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးစွာ
သော အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စေသည် ။

သည် တော့ ကျွန်တော့စိတ်က ဂလက်ထဲချောင်းကြည့် ဖြတ်သွားသ
ည့်ယာဉ်နှင့် အိမ်ပြန်ကာ အိမ်မှ အမေစီစဉ်ပေးသည့်
အသီးအရွက်များများ ထမင်းပိုင်းဆီသို့ ရောက်နေတော့သည်။ ။ ပြီးတော့
သည် နေရာမှာ ကျွန်တော်မပျော်သည့် တခြားအကြောင်းတစ်ရပ်လည်း
ရှိသေးသည်။ ။ ထိုအကြောင်း တရားသည် ဖေဖေညီ ဦးလေးမောင်လွင်
နှင့် သက်ဆိုင်နေသည်။ ။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်က ဤနေရာမှာ ဦးလေး
မောင်လွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ တာဝန်ထမ်းရင်း
တစ်ကျွန်းတည်းအတူနေ အိမ်ထောင်ရှိ အမျိုးသမီးနှင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်
ကာ ထိုအမျိုးသမီးကို စွဲလမ်းစိတ်နှင့် အရယူခဲ့သည်။ ။ အမျိုးသမီးမှာ အိ
မ်ထောင်ကွဲသွားပြီး သားနှစ်ယောက်ပါလာသည်။ ။ ဖေဖေက ဦးလေး
မောင်လွင် လုပ်ရပ်ကို မျိုးရိုးဂုဏ်ထိခိုက်သည် ဆိုကာ သေခန်းဖြတ်
ထားခဲ့သည်။ ။

ဦးလေးမောင်လွင် မြိတ်သို့တာဝန်နှင့် အလုပ်ပြောင်းလုပ်တော့ ဖေ
ဖေက ကျွန်တော်တို့ ကို အဆက်အဆံမလုပ်စေပါ။ ။ တိမ်လှိုင်းပြာ အ
အေးခန်းမှာ တော့ ဦးလေးမောင်လွင်လုပ်ရပ်က ကောင်း ကောင်း ပြော
စမှတ် ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ။

"ချမ်းငြိမ်းအောင်က မောင်မောင်လွင့်တူလား၊ မင်းဦးလေးခြေရာ
တော့ မနင်းနဲ့ နော်"

စခန်းကလူကြီးတွေ အလုပ်ဝင်ခါစက နောက်ပြောင်ပြောဆိုသည်
ကို သည်းမခံနိုင်အောင်ပင် ရင်မှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ရသည်။ ။ ကျွန်
တော်က မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် အရှုပ်အရှင်းကင်း သည် မို့ ထိုအပြော
မျှလောက်ပင် မခံနိုင်။

အလုပ်ခွင်ထဲ ပုစွန်ရွေး၊ ခေါင်းဖြတ် ကောင်မလေးတွေ ပရောပရည်

လုပ်လျှင်လည်း ခပ်တည် တည်၊ စာရေးမလေးတွေ အရောတဝင်လုပ်
လျှင်လည်း ခပ်တန်းတန်း၊ ကြာတော့ အလကား ဘဝင် ကိုင်အထားပေး
သည် ဟု မေးထိုးခေါင်းခါ အတင်းပြောခံရတော့သည်။ ။ ဦးလေးမောင်
လွင်လို ဘဝနှင့် ချိန်စက်လျှင် ရှက်ရွံ့နာကျင်ဖွယ်အဖြစ်မျိုးနှင့် မတိုးရ
လေအောင် ဆင်ခြင်တုံတရားကို ဒိုင်းသဖွယ် ကာရံထားမည်ဟု ဆုံးဖြ
တ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုမခံစိတ်ဓာတ်သည် ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ပိုမို
အထီးကျန် စေသည် လားမသိ။

စားသောက်ရေးတာဝန်ခံအဆောင်မှ ထမင်းချိုင့်လာပို့လျှင် အတွင်း
သို့ မဝင်စေဘဲ အပြင် ဝရန်တာစွန်းတွင် ပင် ချထားစေခြင်းမျိုး၊ ကောင်
မလေးတွေက ‘ဆရာအဝတ်လျှော်စရာရှိရင် ပြောပါ နော်’ ဟု
ကမ်းလှမ်းသည့်စကားကို ငြင်းပင်တာမျိုး၊ ထိုအပြုအမူများက ကျွန်
တော့်ရဲ့ သင်းကွဲ စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ကျူးရာရောက်သည် ဆိုလျှင် ကျွန်
တော့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် အထီးကျန်မှုအတွက် သင့်တင့်စွာ ရောင့်ရဲနိုင်ရ
မည် ဖြစ်သည်။ ။

ညနေစောင်း အလုပ်သိမ်းချိန်ယောက်ျားလေးတွေ အတော်များများ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင် ကာ တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေ ဖလှယ်နေ
ချိန်၊ ကျွန်တော်ကမ်းခြေသာ ကလေးဆီ ရောက်နေ တတ်သည်။ ။ ဇီဝဇိုး
တို့ ၏ ဇီဝဇိုးတို့ ၏ ပျံသန်းခြင်း၌ လိုက်ပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်တော
င် ဂူပေါက် အတွင်း ရေတက်နှင့် အတူဝင်သွားသော ငှက်သိုက်ဆွတ်လှ
ပ်သားတို့ ၏ လှေငယ်ကလေး တွေကို ငေးကြည့်၊ ကျောက်နံရံတွင် တ
ည်ရှိနေမည့် တန်ဖိုးမြင့်ငှက်အန်ဖက်တို့ ၏ အနေအထားကို စိတ်မှန်း နှ
င့် တွေးမြင်၊ တစ်နေရာတည်းတွင် စူးစိုက်မနေသော တိမ်းတိမ်းပွေပွေ
စိတ်ကူးတို့ သည် ကျောက် တောင်မြင်ကွင်းတစ်ဝိုက် ဝဲလှည့်ပျံသန်းနေ
တော့သည်။ ။

သည် နေ့လည်း ပုစွန်ဆီသွေးဖျော့ဆည်းဆာသည် ပင်လယ်ရေပြာ
ထဲ မညှာမတာ ဖိတ်စင်ကျ နေသည် ။ ကျောက်တောင်အရိပ်ကျသည့်ဘ
က်က နက်မှောင်မှောင်၊ နေခြည်အလင်း ကျသည့်ဘက်က စူးရှရှ၊ ကျောက်
တောင်အေးရိပ်အောက်မှာ တော့ ငါးတွေအုပ်စုဖွဲ့ အိပ်စက်နေ မလား
။ ပုစွန်ဆီသွေး ရောင်ကြောင့် ဂလက်လမ်းကြောင်းသည် ပီပြင်ထင်ရှား
နေသော်လည်း မည်သည့်ရေယာဉ်တစ်စင်း တစ်လေမှ
ဖြတ်သန်းသွားခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ် သွက်လက်စွာ ခုန်တက်၍
ပင်လယ်လေအေးကို အဆုတ်တွင်းရောက်အောင် ရှူသွင်းမည်ပြုခိုက်
ကျောက်ဆွယ်တန်းအောက်ခြေမှ မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြမှ
င်တက်မိသွားသော စိတ်နှင့်အတူ ...

"ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် လူရှိမှန်းမသိလို့ "

ကျောက်ဆွယ်တန်းအောက် သောင်ပြင်မှာ ကျကျနနထိုင်ကာ ပင်လ
ယ်ပြင်ဘက်ငေးစိုက် ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အို ...
မှားလို့ ၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ သူ့ နံဘေးမှာ လေးငါးနှ
စ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါသေးရဲ့ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်
ငြိမ်ငြိမ်သက် သက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စိတ်ကူးတွေ ရွက်လွင့်နေတု
န်း ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီလား။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးစူးစူးတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်
။ ကလေးက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ လန့်သွားသည် ထင့်၊
အမျိုးသမီးရင်ခွဲထဲ တိုးကပ်သွား၏။

"ဪ၊ ရှင်ရောက် လာပြီကိုး၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ရှင်၊ ရှင့်နေရာကလေးကို
ကျွန်မတို့ အပိုင် လာစီး ထားမိတယ်၊ ရှင် ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်၊

သားက ကမ်းခြေလိုက်ပို့ပါ။ ကမ်းခြေလိုက်ပို့ပါ ပူဆာလွန်းလို့ "

အမျိုးသမီးက ကလေးလက်ဆွဲကာ ကျောက်တန်းဆွယ် အကွယ်မှ ထွက်ပြီး သောင်ပြင် တစ်လျှောက် လျှောက်သွားတော့ သူမရဲ့ မျက်လုံး စူးစူးကလေးရယ်၊ အသံလွင့်လွင့်ကလေးရယ် သည် နေရာမှ ဝှေ့ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အမျိုးသမီးဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်မသိပါ။ စက်ရုံအအေးခန်း လုပ် သားနှစ်ရာခန့်ရှိရာ အမျိုး သမီးအားလုံး ကျွန်တော်မသိနိုင်သည် မှာ သဘာဝကျပါသည်။ ။ အမျိုးသမီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို သိနေပုံပါပဲ။ 'ရှင် နေရာကလေးကို ကျွန်မတို့ အပိုင်လာစီးထားမိတယ်။ ရှင် ဒီနေ့ နောက် ကျတယ် နော်' တဲ့။ ဒါဆို ကျွန်တော် သည် နေရာကလေးသို့ နေ့စဉ်ရောက်ရှိနေတတ်မှုကို သူမ သိထား ပြီးပြီပေါ့။

ကျွန်တော်မသိဘဲ ကျွန်တော့်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မှတ်မှတ်ထင်ထင် သိရှိနေမှု အပေါ် နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသည်။ ။ ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ် ကျွန်တော်ထိုင်နေသော်လည်း ငှက်သိုက်တောင်ကို မမြင်၊ ဂလက်ကြောင်းကိုမမြင်၊ ပုစွန်ဆီရောက်မှ ခရမ်းသွေးရင့်ရင့်သို့ ပြောင်း သွားကာ ဆည်းဆာအလှကိုပင် မမြင်တော့၊ သူမ သွင်ပြင်သည် သာ အရိပ်ထင် စိုးမိုးနေတော့သည်။ ။

"သားက ကမ်းခြေလိုက်ပို့ပါ ပူဆာလွန်းလို့ "

သူမ အသံလွင့်လွင့်ကလေး ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ မီးလျှံကို ကိုင်မိတော့မည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်၏ ထိန့်လန့်မှုမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ဦးလေးမောင်လွင်ကို သတိရသွားကာ အတွေးရိုင်းတို့ ဖြင့် နောက်ကျသွားသော ခေါင်းကို အကြိမ် ကြိမ်ယမ်းခါမိလေသည်။ ။

လူစိတ်သည် အတော်ပင်ဆန်းကြယ်လှ၏။ မောင်းနှင်တော့ ထုတ်ယမ်းခါပစ်သမျှ ထိုအာရုံသည် ဝေး ဝေးမသွား၊ ပင့်ကူ၏ ခြေတွင် တွယ်ငင်နေသော ပိုးသားချည်မျှင်ကဲ့သို့ သွားလေရာသို့ လိုက်ပါနှောင် ဖွဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ခွင်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အလုပ်ထဲမနေ၊ တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှာဖွေနေ၏။ သူမ ဘယ်သူလဲဆိုသည့် သိချင်စိတ်ကို မည်သည့်အရာနှင့်မျှ ဟန့်တားမနိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကလည်း ထိုသို့အာရုံထွေပြား၍ ရသည် မဟုတ်။

ကိုယ်စားလှယ်တွေ လာရောင်းသမျှ ပုစွန်တွေ ရေစစ်ပြီးချိန်တွယ်ကာ ရွေးစင်ပေါ်တင်၍ အမျိုးအစားခွဲကြရသည် ။ အလုပ်သမားအများစုကတော့ အော်ဒါမှာ သည့်အတိုင်း ပုစွန်ကိုင်ကြသည် သာ များ သည် ။ ခေါင်းဖြတ်လား၊ အမြီးကျန်လား၊ ကျောဖောက်လား၊ ကျောခွဲကာ အကြောကြောင်း ထုတ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ချေးကြောင်းထုတ်လား၊ မှာသည့်အော်ဒါအလိုက် ကိုင်ပေးကြရသည် ။ ဆိုဒ်ခွဲ ဖို့ ကျတော့ တစ်ပေါင်မှာ ဘယ်နှစ်ကောင်ပါမလဲ။ နှစ်ဆယ့်ငါးကောင်လား၊ တစ်ဘူးမှာ ၄ ပေါင် ၁.၈ ကီလိုဂရမ်သုံးခန်းပါ ဘူးတွဲတွေလည်း ရှိမည်။ အမျိုးအစားအလိုက် ဆိုဒ်ပြားကပ်၊ ပါကင်ချပ်ကာ အအေးခန်းထဲထည့်သည့်အလုပ်က ကျွန်တော်တို့ အလုပ်၊ သိပ်မကြာခင် မိဘမေတ္တာ၊ ငွေပင်လယ်တို့ လိုသဘောတွေ ရောက်လာတော့ မြိတ်အနောက်ဘက်ပထက်ကမ်း၊ အအေးခန်းကိုပို့၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဈေးကွက်ရှိရာ ရန်ကုန်သို့ လက်လွှဲကုန်တင်ရုံသာ ဖြစ်သည် ။

အလုပ်တာဝန်ခွဲဝင်သည့် စနစ်အရဆိုတော့ ကိုယ့်တစ်ဦးတည်း ငေး

ငိုင်းနောက်ကျန် နေ၍ မ ဖြစ်၊ လက်သွက်ညီညီ လုပ်ကိုင်နေရသည် ဖြစ်
ရာ ထိုနံနက်က ကျွန်တော့် ရှာဖွေမှုသည် အောင်မြင် ခြင်းမရှိပေ။ တူညီ
ဝတ်စုံဝတ် အလုပ်သမားတွေကြား တစ်ခဏတာ တွေ့လိုက်ရသူလေးကို
ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မှတ်မိသိရှိဖို့ ပင်မလွယ်၊ နာမည်သိမည်ဆိုလျှင်
တော့ ဝန်ထမ်းစာရင်း သွားလှန်လိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးသည် ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည် ။ သူမသည် ကျွမ်းကျင်ခေါင်းဆောင်
ထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်၊ ထိုခေါင်းဆောင်တွေအားလုံး ကျွန်တော်နှင့် ရင်းရ
င်းနှီးနှီးကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် မျက်မှန်းတန်းမိ သည် ချည်း။ သည် လို
ဆို ခေါင်းဖြတ်၊ အခွံနွာထဲကရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ထိုအလုပ်သမားထု
က အများ ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ရှာဖွေမလွယ်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည် ။

ထိုနေ့ညနေ အလုပ်သိမ်းခေါင်းလောင်းသံသည် ကျွန်တော့်အတွက်
အဓိပ္ပါယ်ရှိလှ၏။ ခါတိုင်းတော့ ပင်ပန်းမှုကို အာရုံဖြေဖျောက်ရန် ကျော
က်ဆွယ်တန်းဆီ ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့ သည် ။
မနေ့တုန်းကလိုများ သူမတို့ ကျောက်ဆွယ်တန်း အခြေပိုင်းသဲပြင်မှာ
ထိုင်နေလေမလား၊ အပြေးရောက်လာပေမယ့် သဲပြင်ပေါ်မှာ မည်သူမှ မ
ရှိနေပါ။ ဒါဆိုလျှင် အနီးအနားဝန်းကျင်မှာ ရော။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသောင်ပြန့်တစ်နေရာမှာ တချို့ပင်လယ်ရေဆင်းချိုး၊
တချို့သောင်ပြင်မှာ ခရု ကောက်၊ တချို့ အုန်းပင်အောက် ခုံပုကလေး
တွေမှာ ထိုင်ကာစကားပြော၊ တစ်နေ့တာ ငြီးငွေ့မှုကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်
ဟန်နှင့် ဖြေဖျောက်နေကြသည် ။ ထိုအမျိုးသမီးထုအနီးသို့
ချဉ်းကပ်သွားလောက် အောင်တော့ ကျွန်တော်သတ္တိမကောင်း။

ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ် ထိုင်နေပေမယ့် အလိုမပြည့်မှုတွေ ပြည့်အိုင်
နေခြင်းကြောင့် ခရုဖင် လိန်တွေကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ပေါက်နေမိသည် ။

မနေ့က သူမ စကားဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် များ နှုတ်နည်းနေ
ရတာပါလိမ့်။ အနည်းဆုံးသည် နေရာဟာ
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ နေရာ မဟုတ်ကြောင်း၊ မည်သူမဆို
လာရောက်နိုင်ကြောင်းလောက်တော့ လောကပျူငှာ စကားဆိုလိုက်ဖို့
သင့်သည် ။ ခုတော့ ကျွန်တော်အစေးမိနေသည် နှင့် ကျွန်တော်မကြိုက်
မှာ စိုး၍ များ မလာတော့လေ သလား။

ချာချာလည်အတွေးဘောင်ဘင်တို့ နှိပ်စက်နေသဖြင့် ညနေခင်းဆ
ည်းဆာအလှသည် ကျွန်တော့်ကို တိတိပပ မဖမ်းစားနိုင်တော့ပါ။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ကျောက်ဆွယ်တန်းမှာ မည်သူမျှမရှိ၊
ကျွန်တော်ပင် ဆည်းဆာ ရီမှာ အမြင်မှား အထင်မှားလေသလား။ တစ်
ရံရောအခါက လူတွေ ပင်လယ်ရေဝက်ကို ရေသူမ အထင်မှားခဲ့ဖူးသည်
။ ကျွန်တော့်ကို ရေသူမ တစ္ဆေခြောက်နေလေပြီလား။ လွန်ခဲ့သည့် လေး
ငါးနှစ်က ဝန်ထမ်းစာရေးမလေးတစ်ယောက် ဖျားနာ၍ သေဆုံးဖူးသည်
။ မကျွတ်မလွတ်နှင့် ရေဘောင်တံတား မှာ တွေ့သလိုလို၊ စက်ရုံနှင့် အိပ်
ဆောင်ကြား လမ်းလျှောက်နေသလိုလိုနှင့် သတင်းသန့်သန့်ကြားရ ဖူး
သည် ။ အိုဗာတိုင်အလုပ်သမားတွေ ညရေးညတာ တစ်ယောက်တည်း မ
သွားမလာရဲသည့်ကိစ္စနှင့် ကျောက်ဆွယ်တန်းအောက်ခြေမှ သားအမိကိ
စ္စ ဆက်စပ်မှုရှိမရှိ ကျွန်တော် အတွေးကွန်ယက်တွေ ပြန့်ကျဲနေမိသည် ။

သည် နေ့လည်း ဘာလိုလိုနဲ့ ဆည်းဆာအိုမင်းလာတော့မည်ပါလား။
ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ်မှ ဆင်းချ လာပြီး ရေကျနေသည့် သောင်စပ်အ
တိုင်းလျှောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လျှောက် လာသည့်အမျိုးသ

မီးတစ်ယောက်၊ အလို ... သူမပါလား။ ဆည်းဆာမှီ နံညိုနေပေမယ့် ကျွန်တော့် အမြင်အာရုံ မအိုမင်းသေးပါ။ သည် ခါတော့ ကျွန်တော်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့။

"ဟော... အမိပါလား၊ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတယ် ထင်တယ်"

"ကျွန်မနာမည် အမိ မဟုတ်ပါဘူး၊ သရဖီလင်းလက်တဲ့ ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ဟိုဘက်နားမှာ ဂျင်းသွားရှာတာပါ"

သူမလက်ထဲက ပလတ်စတစ်ခြင်းကလေးထဲမှာ တော့ ဂျင်းခရုတွေ အတော်များများ တွေ့ရ သည် ။ ဤဒေသကလူတွေ ဂျင်းကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားကြလေ့ရှိသည် ။

"ကျောက်ဆွယ်တန်းကို ရောက်လာဦးမလားလို့ ကျွန်တော် မျှော်နေမိတယ် ... မ"

"ကျွန်မနာမည်က နည်းနည်းရှည်တော့ခေါ်ရခက်တယ်၊ လတ်လတ်လို့ ခေါ်ရင်တော့ အဆင် ပြေမှာ ပါ ကိုချမ်းငြိမ်းအောင်"

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိနေတယ်"

"သိတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်က အလုပ်သမားတွေကြားမှာ တကယ် ဖေးဘရီတ်ဖြစ်တဲ့ လူ"

သူမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ပြောလိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ရိုက်လိုက် သလို ထူပူသွားသည် ။

"ရှင် မိန်းကလေးတွေကို ရှောင်ပြီး တစ်ကိုယ်တော် သီးသန့်ဆန်ဆန် နေထိုင်တတ်မှုအပေါ် အံ့ဩစိတ်တွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားနေကြတာပါ"

"ဟာဗျာ... မဟုတ်တာ၊ အများ အမြင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလော

က် တစ်ဖက်သတ်ဆန် သွားပြီလား"

"တော်ရုံ အဆွေးခါတ်ခံမရှိဘဲနဲ့ တော့ ကျောက်ဆွယ်တန်းဆီ နေ့စဉ် ပုံမှန် မလာပါဘူး"

"ခင်ဗျားပြောမှ ပိုဆိုးသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအဆွေးဓာတ်ခံမှ မရှိ ပါဘူးဗျာ၊ ဒီဘက်က မြင်ရတဲ့ ပင်လယ်ပြင်မြင်ကွင်းက ပိုလိုလို့ ပါ။ ကြည့်ပါလား၊ ကောင်းကင်နဲ့၊ ရေပြင်နဲ့၊ ကျောက် တောင်နဲ့၊ ဂလက်နဲ့၊ ဘယ်လောက်ပန်ရသလဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မတောင် သားပူဆာလို့ လိုက်ပို့ရင်း ဒီနေရာ ကလေးကို စွဲလမ်းသွား ပြီး၊ ကျွန်မက ဇီဝဇိုးတွေရဲ့ သဘာဝကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ လူတွေအတွက်၊ လူတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးအာဟာရ ဖြည့်ဆည်းဖို့ သက်သက် ကျွန်းတောင်တွေဆီ အချိန်မှန် ရောက်လာရတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ"

"ကျွန်းတောင်မှာ နေတဲ့ သဘာဝကိုလွန်ဆန်ပြီး မြိတ်ကမ်းနားလမ်းက ဘွားသီမေတိုက်မှာ ဝင်နေတဲ့ ဇီဝဇိုးငှက်ကလေးတွေက ပိုပြီး မထူးဆန်းဘူးလား၊ ဘွားသီမေတို့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ဖန်လာတာ လေ"

"ကျွန်မ အဲဒီအိမ်ရောက်ဖူးပါတယ်၊ အိမ်ရဲ့ မျက်နှာကျက်တွေမှာ အသိုက်လုပ်ထားကြတာ တွေက ထူးဆန်းတယ်၊ သူ့သဘာဝ မဟုတ်တဲ့ နေထိုင်မှုက အံ့ဩစရာပါ၊ စကားကောင်းနေလိုက်တာ ခုနေဆို သားမျှော်နေလောက်ရောပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့က ကမ်းခြေမှာ လေတိုက်ထဲ အနေကြာသွားလို့ ကိုယ်နွေးနေတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိပြီး ကလေးနေကောင်းမှ ဒီနေရာကလေးဆီ ခေါ်လာခဲ့ဦးမယ်"

သူမက ပကတိအရိုးခံတိုင်းပြောပြီး ထွက်သွားတော့ ကမ်းခြေမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ဝိုင်ပြီးကျန်ရစ်သည် ။ ကျွန်တော် ဘယ်

ကိုသွားနေသလဲ။ ဦးလေးမောင်လွင် လျှောက်ခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းပေါ်
ရောက်နေပြီလား။ ‘ချမ်းငြိမ်းအောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ သူ့ဦးလေးမောင်
မောင်လွင် အတိုင်းပါပဲကွာ’လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အပြစ်ဖို့ စကားကို ရင်
ဆိုင်နိုင်ပြီလား။ သရဖီလင်းလတ်ဆိုတဲ့ လတ်လတ်ဟာ အိမ်ထောင်ရှိ
လား၊ အိမ်ထောင်ကွဲလား၊ မုဆိုးမလား၊ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတာ က
တော့ သေချာသည်။ ။

ကျွန်တော် လတ်လတ်ကို ချစ်သွားပြီလား၊ အိမ်ထောင် လက်ရှိဆိုလျှင်
တော့ မချစ်သင့်၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုလျှင်
တော့ ချစ်နိုင်မလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လတ်လတ်အကြောင်း
ကို အနည်းနှင့်အများ စုံစမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ခွင်ရောက်တော့ အလုပ်သမားစာရင်းထဲ ဘ
ယ်လိုရှာရှာ သရဖီလင်း လတ်ဆိုသည့်နာမည်ကို မတွေ့ရ၊ ဒါဆိုရင်သူမ
အလုပ်သမားဝန်ထမ်းထဲက မဟုတ်တန်ရာ။ မလှမ်း မကမ်း လုံခြုံရေး
စခန်းမှ တာဝန်ခံတစ်ယောက်ယောက်၏ ဇနီးမယား ဖြစ်တန်ရာသည်။ ။
သည် သို့ဆို လျှင်တော့ သည် ဇာတ်လမ်းကို သည် မှာ ပင် ရပ်တန်းကရ
ပ်သင့်ပြီ။

ဆင်ခြင်တုံတရားသည် အတွေးထဲမှာ သာရှိ၍ လက်တွေ့တွင် မူ ကျွ
န်တော့်ခြေလှမ်းများကို ကျောက်ဆွယ်တန်းဘက်မသွားနိုင်အောင် ထိန်း
ချုပ်မနိုင်သေးပါ။ ညနေစောင်း ကျွန်တော်ရောက် သွားတော့ သူတို့
သားအမိ သောင်ပြင်မှာ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြသည်။ ။ ရေ
ကျနေသဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သဲသောင်ပြင်တွင် သူတို့
နှစ်ယောက်ခြေရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသလို သူတို့ နှစ် ယောက် ခိုးခိုး
ခစ်ခစ် ရယ်သံတွေမှာ ညနေခင်းတေးဂီတတွေ ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟော... ကိုငြိမ်းချမ်းအောင် ရောက် လာပြီ၊ သားရေ ဦးဦးကို နှုတ် ဆက်လိုက်ပါဦး"

ကလေးကသည် နေ့ အထူးပင်သွက်လက်လို့ နေသည် ။ စတွေ့သည့် နေ့တုန်းကလို ရွံ့ကြောက် သည့်အမူအရာမျိုးမရှိ၊ တစ်ခါတွေ့နှစ်ခါတွေ့ အမြင်ရိုးသွားဟန်တူသည် ။

"မင်းက တယ်သွက်ပါလားကွဲ့၊ လာပါဦး ဦးဦးဆီကို သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"သားနာမည်က မောင်လွမ်းဝါတဲ့ ၊ ဦးဦးကို သားကောက်ထားတဲ့ ခရုတွေပြမယ် ကြည့်မ လား"

ကလေးက အသွက်စားကလေး၊ ရေတိုက်စားသဖြင့် ခွင်ဝင်နေသော ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းထဲ မှာ ဖွက်ထားသည့် ခရုတွေကိုလိုက်ပြသည် ။ လတ်လတ်က အလုပ်ရှုပ်နေသောကလေးနှင့် ကျွန်တော့် ကို သဘောကျ သလိုကြည့်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကျန်ရစ်သည် ။ နက်ပြာခံ အဖြူပွင့်ပါတိတ်နှင့် ပြောင်အင်္ကျီနက်ပြာကလေး တွဲဖက်ဝတ်ထားသဖြင့် ဝင်းဝါသောအလှက ပိုမိုပေါ်လွင်နေသည် ။ ခါးမ ရောက်တရောက် ဆံပင်ရှည်များကတော့ ကမ်းခြေလေအဆော့မှာ တလူလူနေ့လို။

ကျွန်တော်က ရသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။ အမေအလစ်တွင် ကလေးကို တိုးတိုးမေးမိ၏။

"သားဖေဖေရောဟင်"

"သား ဖေဖေလား၊ သေပြီ"

ကလေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ဖြေလိုက်ပုံမှာ သနားချစ်ခင် ကြင်နာဖွယ်ကောင်းပါဘိ။ ကျွန်တော် ကလေးကို

မရည်ရွယ်ဘဲ ကောက်ချီမိသည် ။ ကလေးလက် သေးသေးကလေးက ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာရာ ထိုလက်ကလေး၏ ညံ့သက်မှု အတွေ့ အထိသည် ကျွန်တော့်အတွက် ခံစားမှုအသစ်တွေ ရရှိစေလေသည် ။

ထိုနေ့ညနေက ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ်တွင် သုံးယောက်သားထိုင်ကာ နေလုံးကြီး ဝင်သွား သည် ကို အတူတူကြည့်ဖြစ်ကြလေသည် ။ သူတို့ နှင့်လမ်းခွဲကာ လူပျို အိပ်ဆောင်တွေဘက် ပြန်လာ တော့ မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်ကြည့်စပ်စုနေသော မိန်းမထုကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ အမှား မှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်နေတော့သည် ။ လင်ယောက်ျားမရှိတော့သော မုဆိုးမ အရွယ်ကောင်းမိန်းက လေးတစ်ဦးကို ကျွန်တော့်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်က စိတ်မဝင်စားသင့်ဘူးလား။ စိတ်ဝင်စားလျှင် ရော အပြစ်ဖြစ်မည်လား။ ထမင်းပို့သည့် မိန်းကလေး၊ အဝတ်လျှော်ပေးသည့် မိန်းကလေးတွေကို ကွင်းရှောင်လျက် ကလေးအမေ သူမကိုမှ တန်ဖိုးထားချစ်ကြင်လိုသူ ကျွန်တော်လိုလူသည် အအေးခန်းအလုပ်သမများကြားမှာ ထူးဆန်းသတ္တဝါ ဖြစ်နေလေသလား။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးမောင်လွင်အဖြစ်ခြင်းတော့ မတူနိုင်ပါ။ သူမသည် ဦးလေးမောင်လွင် ငြိစွန်းသည့် မိန်းမလို မလွတ်မလပ် မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သည် သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဘာ ကို တွန့်ဆုတ်တွေ ဝေနေမည်နည်း။ လူပျိုလူလွတ်နှင့် မုဆိုးမ ကလေးတစ်ယောက်အမေတို့ ဖူးစာ ဖက်မည့်ကိစ္စကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထိုးလာမည့် လက်ညှိုးရာ ထောင်တို့ အတွက် ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည် ကောင်းကောင်း တော့ ရှိရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် ကျောက်ဆွယ်တန်းကမ်းခြေဆည်းဆာသည် တစ်နေ့ထ

က်တစ်နေ့ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိလာသည် ။ ထိုနေရာကလေးမှာ သုံးဦး သားဆုံလေ့ရှိပြီးဆက်ဆံရေးမှာ လည်း အရင်ကထက်နွေး ထွေး ရင်းနှီး လာသည် ။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာ ပင် မြို့မှ ပစ္စည်းတင်လာသောလှေနှင့် အမြန်ပြန် လာရန် မေမေထံမှ စာတစ် စောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ခံရရှိလေသ ည် ။

"မင်းဖေဖေစိတ်ကို သိတယ်နော်၊ ချမ်းငြိမ်းအောင် အခုကိစ္စကို ဖေ ဖေမသိခင် ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်စမ်းပါ၊ မေမေကလည်း ကိုယ့်သားလူပျိုကို ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ သာသိရင် မောင်မောင်လွင်တုန်းကလို သေခန်းပြတ်ဦးမှာ "

"ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ဦးလေးမောင်လွင်ကိစ္စနဲ့ မတူပါဘူး မေမေရာ၊ ဟိုမှာ က သူများ သားမယား"

"ဒီဟာကရော ဘာထူးသေးလဲ၊ မင်းဟာလေ မလည်ဘဲနဲ့ ရှုပ်ချင်တဲ့ ကောင်၊ မင်း ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ် သတင်းသဲ့ သဲ့ကြားတာနဲ့ စိတ်ပူနေတာ ပူတဲ့ အတိုင်းပါပဲ လား၊ အပျိုတွေ ပေါလွန်း လို့ ချမ်းငြိမ်းအောင်ရယ်၊ အမေ့ရင်ကိုတော့ ဒီနည်းနဲ့ မခွဲစမ်းပါနဲ့ "

မေမေမျက်ရည်ကျပြနေတော့ ကျွန်တော် အတော်ကလေး အကျပ်ရိုက်သွားသည် ။ မေမေက မိန်းကလေးကို အဆက်မပြတ်လျှင် အအေးခန်းအလုပ်ကို ထွက်လိုက်ပါတော့တဲ့ ။ သည် အလုပ်ထွက် လျှင် ညီနှစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်၊ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးချို့ငဲ့နေသော ဖေဖေ

ဆေးဖိုးဝါးခ၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရဲ့ အဓိကမဏ္ဍိုင်ကြီးဖြစ်နေမှ တော့ ထို
မဏ္ဍိုင်ယိုင်နဲ့ အောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ နောက်ဆုံး
တော့ မျက်ရည်တို့ ပြည့်အိုင်နေသော မေမေရှေ့မှာ ကတိတွေ အထပ်ထပ်
ပေး၊ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ပြီး ကျွန်းသို့အပြန်ခရီးမှာ တော့
ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ ဖင့်နွဲ့လေးပင်လွန်း လှသည်။

ကျွန်းကိုပြန်မည့် ငွေပင်လယ်သင်္ဘောထဲဆင်းရန် ဆိပ်ကမ်းဘက်ထွက်
လာတော့ ၁၉ တံတား အနီးမှာ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်
ချင်းမျိုးဆွေနှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့သည်။

"ဟေ့ကောင် ချမ်းငြိမ်းအောင်၊ မင်းတိမ်လှိုင်းပြာ အအေးခန်းမှာ အ
လုပ်သွားလုပ်နေတယ် ဆို၊ ဟန်ရဲ့ လားကွ"

"ဒီလိုပါပဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဟန်တယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ
ပျော်ရာမှာ မနေရ တော်ရာမှာ နေရ စကားရှိသားမဟုတ်လား"

"လာပါကွ၊ တို့ တစ်တွေ မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်
ပြီး စကားကလေး ဘာလေး ပြောရအောင်၊ မင်းကြည့်ရတာ
မရွှင်မလန်းနဲ့ ။ နေမှ ကောင်းရဲ့ လား"

မျိုးဆွေခေါ်သည် နှင့် သင်းပိတောက်ဝါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး
ထဲ ဝင်လာကြသည် ။ သင်္ဘောထွက်ချိန်လည်း လိုသေးသည် နှင့် အ
တော်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းနှင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် လေ ကန်လိုက်ဦးမယ်။

"ငါက ငွေပင်လယ်သင်္ဘော ထွက်မယ်ဆိုတာသိလို့ လာစောင့်နေ
တာပါ၊ ကျွန်းကို လူကြုံပါး စရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မင်းနဲ့ ပေးလိုက်ရင်
အဆင်ပြေမှာ "

"ဘာတွေလဲ၊ လေးပင်တဲ့ ဟာတွေ ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးနော်"

"မလေးပါဘူးကွ၊ အဝေးသင်အဆိုင်းမင့် စာစဉ်တွေပါ၊ ဒီလိုပါ တိမ်
လှိုင်းပြာကျွန်းက မူလတန်းကျောင်းကလေးမှာ ငါ့ဦးလေး သမီးတစ်
ယောက် တာဝန်ကျနေတယ်၊ နေဦးဟ သူ့နာမည် က ခပ်ရှည်ရှည်ရယ်၊
သရဖီလင်းလတ်တဲ့ ၊ ငါ့ ဦးလေးက ဦးသင်းလတ်တဲ့ ။ ငါတို့ ကတော့ ခ
ပ်တိုတို လတ်လတ် လို့ ပဲခေါ်တာ"

"ဘာ သရဖီလင်းလတ် ဟုတ်လား"

"ဟ မင်းမျက်နှာကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ယောက်ဖ
တော်ချင်နေပြီထင်တယ်"

"ဟာ ဒီကောင် မဟုတ်ကဟုတ်က"

"ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်းကတော့
ကျောင်းတုန်းကအတိုင်း ပုံကြီးမချဲ့သင့်တဲ့ အရာကို ပုံကြီးချဲ့နေပြန်ပြီထ
င်တယ်"

"လတ်လတ် ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်နေတာ ပုံကြီးချဲ့သင့်တဲ့
အရာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဘယ်လို၊ လတ်လတ်က ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဟုတ်လား၊
ဟားဟား ချမ်းငြိမ်းအောင် ရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့နဲ့
မက အပျိုစင်ပါကွ၊ အေး... သူ့အတွေးအခေါ်က သူများ နဲ့ နည်းနည်းမ
တူတာပဲရှိတယ်၊ သူက ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ ခေါင်းမာတယ်ခေါ်မလား မသိ
ဘူး၊ စပြောရရင် သူ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာက စပြောရမှာ ကွ၊
သူ့အမေက မူလတန်းကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး၊ သူ့အဖေက ရှေ့ဖတ်စာ
ရေးကြီး၊ အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားခံရဲ့ မိန်းမကို လိုအပ်တဲ့ အ
ကူအညီတွေပေးရင်း နီးစပ်သွားကြတာ နောက်ဆုံးအတိအလင်း ယူလို
က်ကြတော့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့၊ သူ့အ

မေက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဆိုတော့ ရှက်လည်း ရှက် ရှာမှာ ပေါ့ကွာ၊ လတ်လတ်ကလဲ မြို့မှာ မနေချင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး အတော်ဝေးဝေး တိမ်လှိုင်းပြာ ကျွန်းမှာ သွားပြီး ဆရာမ လုပ်နေလေရဲ့ "

"အဖေကိုတော့ အတော်စိတ်နာသွားတာဟ၊ ကိစ္စကြီးငယ်မရှိဘဲ မြို့ပေါ်ကို မတက်လာ တော့ဘူး၊ သူ့အဆိုင်းမင့်တွေ ငါပဲ တာဝန်ယူပို့ပေးရတော့တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ တာဝန်ကျတာ သူနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်း ဝါဝါနွယ် ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ အဲဒီ ကလေးမကလည်း အတော့်ကို ကံဆိုးတဲ့ ကလေး မ၊ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာ ပဲ ရှမ်းကမ်းသွားနေတဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ သားလေးတစ်ယောက်ရတယ်၊ မကြာဘူး၊ ကိုယ်တော်က ဟိုရောဂါနဲ့ သေပါရော၊ ဝါဝါနွယ်က လည်း မြို့မှာ မျက်နှာမပြချင်တော့တာနဲ့ ကျွန်းမှာ ဆင်းပြီး ဆရာမသွားလုပ်တာ၊ ကံကြမ္မာစက်ဝန်းက မလွတ်ဘူးဟ၊ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်မကြာဘူး၊ သူ့ယောက်ျားဆီက ရကျန်ခဲ့တဲ့ ရောဂါနဲ့ ဝါဝါနွယ် ဆုံးပါ ရော"

"ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ တစ်ခုချင်းစီ သူ့ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်သွားတော့ လတ်လတ်လည်း အတော် ခံစားလိုက်ရတယ်၊ ကလေးကလည်း သူ့ကို တွယ်တာနေပြီဆိုတော့ ဝါဝါနွယ်သားကို သူ့သား လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ ကလေးကို မြို့တက်လာတဲ့ အခါ ခေါ် လာလေ့ရှိတယ်၊ သူ့ အမေက ကျွန်းမှာ ဒုက္ခ များ ပါတယ်၊ ကလေးကို မြို့မှာ ထားခဲ့ဆိုတာတောင်မရဘူး၊ ဟေ့ကောင် ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ငါ ပြောတာတွေ ကြားရဲ့ လား"

ကြားပါတယ် ကြားလွန်းလို့ တွေးစရာတွေ များ နေသည် ပေါ့၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပဲ အမျိုး အမည်မဖော်ပြနိုင်သည့် အပျော်တွေ ကျန်တော့ရင်ထဲ ဖြတ်စီးသွားနေသည် မှာ ငွေပင်လယ်သင်္ဘော ပေါ်ရောက်တဲ့ အထိ မတန့်မနားပါပဲ။ ငွေပင်လယ် ရေတက်ဦးစောင့်နေတာ မချ

င့်မရဲပါပဲ။ ရေတက်ဦး စောင့်ရသည် မှာ လည်း မအိုင်ကျွန်းနားမှာ သော
င်နှင့်ကျောက်ပုံ အန္တရာယ်ရှိခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ် သည် ။

ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ဆန္ဒစောစော၊ ငွေပင်လယ်က
တော့ ထွက်ချိန်တန်လျှင် တားလို့ ပင်မနေ၊ ထွက်ဖြစ်သည် ။ ငွေပင်လ
ယ်သည် ပထော်ပထက် တောင်ညီနောင် နောက်ကျောမှ နေ မြိတ်အ
နောက်ကျွန်းစုမြို့နယ်ဆီ ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းနေသည် ။ မအိုင်ကျွန်း၊
စခန်းသစ်ကျွန်း၊ ရေပြည့်အော်၊ ဝဲကျွန်းတို့ ကို ဖြတ်သန်းမည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် လျင်မြန်သောအဟု န်ဖြင့် ငွေပင်လယ်ထက်
လျက်မြန်စွာ တိမ်လှိုင်း ပြာကျွန်းဆီသို့ ပျံသန်းနေသည် ။
ညနေခင်းတိုင်း ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ်ကနေ ကျွန်တော်ပြန်လာ မည့်
လမ်းဆီ လှမ်းမျှော်နေသည့် သားအမိနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်နှလုံး
အိမ်ကို ပွတ်ဆွဲ ချော့မြူ နေသည် ။ စာနာထောက်ထားမှုတွေ ထုံပျံ့နေ
သော လေးစားဖွယ် နှလုံးသားပိုင်ရှင် ကလေးအပေါ် ကျွန်တော် ယခင်
ကထက် နှစ်ဆတိုးမြတ်နိုးလာမိသည် ။

မောင်လွမ်းဝါလေးရဲ့ လစ်ဟာသွားသော ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးဖို့ ဆိုသည် က တော်ရုံ ပါရမီအထုံ ဖြစ်သည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကို
ယုံညံ့ချက်ကို ကိုယ်ပြုံးမိသည် ။ ကျွန်တော် သူမကို အအေးခန်းဝန်ထမ်း
စာရင်းမှာ ရှာမတွေ့သည် နှင့် ကျွန်းစောင့်လုပ်သားတို့ ၏ ဇနီးမယား
ထင်ခဲ့မိ သည် ။ မလှမ်းမကမ်းမှ မူလတန်းကျောင်းကလေးကို မေ့နေသ
ည် ။ သူမနှင့် ကျောင်းကလေးကို ပက်သတ်နေမည်ဟု တွေးပင်မတွေးစ
ဖူး။ ကျောက်ဆွယ်တန်းမှာ ဆုံတော့ သူမကလည်း ထုတ်ဖော် မပြော၊
ကျွန်တော်ကလည်း မေးရန် မဝံ့ရဲ့၊ တခြားအရိပ်အခြေကို အကဲခတ်ဖို့
တော့ ဝေးရော။

ကျွန်တော်က သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာမှ ရေရေရာရာမသိပေမယ့် သူမကတော့ ကျွန်တော့် အမူအကျင့်၊ ကျွန်တော့်စိတ်နေသဘောထား၊ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုတော်တော်များများကို လေ့လာ ထားပုံပါပဲ။ သည် သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဘက်က ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ ကို မဆုတ်မဆိုင်း အလျင် အမြန် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ သာ ကျန်တော့သည်။

ကျွန်တော့်သဘောထားတွေ ပြောပြတဲ့ အခါ ရိုးသားပွင့်လင်း ဖြူစင် သူလေးရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို သိလိုလှသည်။ ။ မောင်လွမ်းဝါကရော။ စိတ်ကူး ထဲမှာ တော့ ဖိတ်စာတစ်ခြမ်းရှိက်နေပြီ။ ဟော... ငွေပင်လယ် ကျောက် လိပ်ကိုတောင် ဖြတ်နေပြီပါလား။ ကျောက်လိပ်ကျွန်းမှာ လည်း ဟိုဘက် သည် ဘက်ပေါက်နေသော ဂလက်လမ်းကြောင်းရှိသည်။ ။ ညာဘက် သို့ ဖောက်ထွင်းသွားလျှင် ပုလဲကျွန်း၊ လက်စွပ်အော်ကျွန်း(ဒိုမီကျွန်း) တို့ ဆီရောက်မည်။ အရှေ့ဘက်မှာ တော့ ရေအေးကျပ်ချောင်း၊ သဲ ချောင်း၊ ပန်လုံးအော်၊ တိမ်လှိုင်းပြာတို့ သို့ ရောက်မည်။

တွေ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှလုံးအိမ်မှာ စွဲထင်နေသည့် ငှက်သိုက် ကျွန်းတောင်နှင့် ဂလက်လမ်း ကြောင်း၊ ပြီးတော့ တောင်တန်းကို ကျောမှီ၊ ပင်လယ်ပြင်ဆီ ခြေဆင်းထားသည့် တိမ်လှိုင်းပြာပုစွန် အအေးခန်းစခန်း၊ ဘောတံတားမှာ သင်္ဘောကပ်တော့ တံတားပေါ် အလျင်ဆုံးခုန်ကူးသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောစရာမလိုတော့။ အလုပ်သိမ်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီးချိန်မှ စက်ရုံ ပြင်ပမှာ အလုပ်သမားတွေ ပြန်ကျနေပြီ။

အတော်လှမ်းလှမ်း နားနေဆောင်များ ဆီ ဦးတည်သွားနေသော အလုပ်သမားတွေ ရှေ့မှ ဖြတ် တော့ စပ်စုမျက်လုံးများ ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ မမှားတော့။ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမအနေအထား ကိုပင် လက်ခံနိုင်

င်သော ကျွန်တော့်ဆင်ခြင်တုံတရားသည် အခုအနေအထားကိုပိုမို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ လိပ်ပြာလုံနေသည် မှာ အသေအချာပင်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေသလောက် ကျောက်ဆွယ်တန်းသည် ယနေ့မှ စဝေးကွာနေ သယောင် ထင်ရ၏။ သောင်ပြင်သည် ခါတိုင်းလို ပြန့်ပြန့်ကျယ်ကျယ် မမြင်ရ။ ရေတက်နေသဖြင့် ဒီရေသည် ကျောက်ဆွယ်တန်းအောက်ခြေဆီ ငုံ့လျှိုးထိန်းနေသည် ။ ကျောက်ဆွယ်တန်းပေါ်မှာ တော့ ခါတိုင်းညနေတွေမှာ လိုပင် ငှက်သိုက်ကျွန်းတောင်တွေဆီ ပျံသန်းလာသော ဇီဝဓါးငှက်ကလေး တွေကို တစ်ကောင်ချင်းရေတွက်နေသည့် အသွေးအသားဖြင့် မတော်စပ်ဘဲ သံယောဇဉ်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်သော လူသားနှစ်ယောက်နေထိုင်သည့် သက်ငြိမ်ပန်းချီကား။ သူတို့ကျွန်တော့်ကို မမြင်သေး။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် သူတို့မျက်နှာပေါ်မှ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်တရားတွေကို ကျွန်တော်ဖတ်ရှုလိုလှပြီ။

ကျွန်တော် ရောက်ရှိ လာပြီဖြစ်ကြောင်းသူတို့ ကို အသိပေးရန် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ နာမည် ကို ခေါ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ အမေနာမည်ခေါ်လျှင် ကောင်းမည်လား၊ သားနာမည်ခေါ်ရင် ကောင်းမည် လား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အူကြောင်ကြောင် အတွေးတွေက နေရာယူ လွန်ဆွဲလာကြပြန်သည် ။ ကျွန်တော့် တစ်သက် မည်သည့် မိန်းကလေးအမည်ကိုမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အော်မခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။ မလုပ်ဖူးသည့် အလုပ်ကိုလုပ်ရန် တွန့်ဆုတ်နေသည် မှာ လည်း ကျွန်တော်လို လူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိမည်ထင်သည် ။

ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို သောင်ပြင်မှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ်နေသော ခရုအိုးစုပ်တစ် ကောင်က ကယ်တင် လိုက်လေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ခရုအိုးစုပ်ကိုကောက်ကာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှ
ပင်လယ်ရေဆဲကျအောင် အားကုန်လွှဲ၍ ပစ်ပေါက် လိုက်လေသည်။ ။

သည်းထိတ်ရင်ဖို မဂ္ဂဇင်း
အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၉၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်